

Norges betydning som krigsobjekt

Norsk sivil og militær ledelse settes helt utenfor i krig

Under denne overskrift hadde Lorentz Vogt i Dagbladet for 11. mai 1954 en artikkel om storindustriens betydning for Norges skjebne til godt og vondt. Han skriver således:

«I 1905 ble Norsk Hydro dannet, utsprunget fra Norsk Elektrokemisk. Dermed holdt den nye storindustri sitt inn-tog i Norge. Også denne skulle i høy grad forandre Norges militære stilling. Det ble en ny produksjonsfaktor — attråverdig for enhver krigførende stormakt. Og hadde den enkelte ikke bruk for anleggene var det av vesentlig betydning at ikke fienden fikk anledning til å utnytte dem».

I disse sanne og realistiske setninger ligger fæle perspektiver — ikke bare gode og inntektsbringende. — I den siste krig satt det en norsk offiser, som siden ble sjef for Krigsskolen en stund, major K., i USA og hjalp amerikanerne med å utarbeide en plan for total ødeleggelse av alle kraftforsyningsanlegg i det tysk-besatte Norge. Hvis okkupasjonen hadde vart særlig lengre hadde bombeflyene kommet og vekk med lys, kraft og varme i Norge! Tilbake på eskimostadiet på to timer.

Når jeg betegner Norges presse som ufri og diktert, er det blant annet av den grunn at den ikke vil drøfte, ikke får lov å drøfte hva det vil skje med det norske folk hvis eksisterende og på NATO-basis utarbeidede planer for total industriødeleggelse i et av Natos motstander besatt Norge — blir satt i verk.

Jamen, vil man si — storindustriens norske ledere vil da ikke finne seg i dette! Mot en slik nasjonal stridbarhet hos disse menn — om den skulle forekomme — has forskjellige remedier! Blant annet planen om evakuering av prominente ved krigsutbrudd. Tilsagn om gjenoppbygning, og så videre. Under alt dette framtidsprogram kan det norske folk gå tilgrunne før den rømte overklasse eventuelt kommer tilbake med seirens palmer!

Derfor får folket heller ikke vite noe om disse planer. Det søkes satt i hyggelig beskjeftigelse, lett fordummende sadan. Derfor er den norske presses totale medvirkning som søtsnakker — a la Af-

tenposten og Arbeiderbladet, f. eks., en vesentlig forutsetning i ventetiden på den kanskje uavvendelige skjebne.

Er det derfor av vesentlig betydning at Norge ikke får faglig fremrakende, uavhengige, «uhåndterlige», norsktenkende personligheter i sin militære ledelse?

Det er særlig rittmester Harald Normann som i «Vollgraven» og ellers på det militære plan har påpekt

Av
Potemkin

grunnen til og de sannsynlige følger av at Norske militære sjefer i tilfelle krig skal henvises til skrivebordsarbeide, omfattende rekruttutdanning, administrasjon av kakebukk og eksekusjonspelotonger — etcetera, kortsagt etappetjeneste.

Fremmede sjefer vil kunne vise mindre hensyn med innsats av norske tropper og under bruk av norske verdier.

Mot de Normannske sannheter blir det drevet hviskepropaganda av et dertil innrettet korps — på det at folkets søvn iallfall skal bli fast, om ikke sund, og på det at man skal lese en morgenavis som ikke forstyrrer nytelsen av morgenkaffen med bacon og egg, slik at folk skal komme i humør til å drive den daglige pengejakt ubesværet til enden.

Vi kan brutalt se sannhe-

ten slik: Norsk statsmyndighet overhode blir satt utenfor i krigstilfelle.

Vil Kong Olav eventuelt rømme fra sitt land? Eller vil han dele folkets skjebne? Som han foreslo sist.

Norges militære betydning ligger ikke i hær, fly og flåte. Norge får aldri lov å organisere disse ting på en nasjonal og effektiv måte. Norges krigsbetydning og skjebne ligger i handelsflåten og storindustrien. Disse aktiva disponeres ikke av Norge ved krigsutbrudd, men av våre «venner».

Lorentz Vogt skriver bl. a.:

«Man har etter frigjøringen stadig talt om gjenreisningen etter det som okkupasjonsstiden ødela». (Men man har ikke våget å tale om de svære okkupasjonsaktiva, Potemkins bemerkning). «Under de glimrende tider landet har gjennomlevd siden 1945 er det foregått hel nyoppbygging i Norge».

«Var Norge i 1939—40 et naturlig objekt for stormaktenes interesse er det det i dag i dobbelt forstand».

KAN NORGE BRINGES UT AV DEN DESPERATE STILLING SOM ETTERGIVENHETEN OVERFOR STORMAKTENE HAR SKAPT?

Er Scharffenbergs forslag om fredlysning av Norge en farbar vei?

Eller er det for sent å vekke folket til erkjennelse om den truende fare som partipolitikkerne nesten enstemmig har skjult for dets bevissthet?

FOL 1957.

nr. 35

107752